

Ohlášky – neděle 13. 3. 2022

Dnes prožíváme **2. neděli postní**.

- Sobota 19. 3. – **Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie**
- Neděle 20. 3. 2022 bude **3. neděle postní**.

- **Dnešní sbírka** je věnována na podporu **Celostátního setkání mládeže** (srpen 2022) a **Světových dnů mládeže** (srpen 2023, Lisabon).
- **Pobožnost křížové cesty** se budeme modlit vždy v pátek přede mší sv. v **16:00**.
- **Příští neděle** je 3. neděle v měsíci, mše sv. bude i v Sulejovicích v **8:00**.

Přehled bohoslužeb v období 10. 4. – 18. 4. 2022 v kostele sv. Václava v Lovosicích:

- 10. 4. **Květná neděle** – 9:00 (mše sv.)
- 12. 4. úterý Svatého týdne – 8:00 (mše sv.)
- 13. 4. středa Svatého týdne – 8:00 (mše sv.)
- 14. 4. **Zelený čtvrtek** – 17:30 (mše sv. na památku Večere Páně)
- 15. 4. **Velký pátek** - 17:30 (Velkopáteční obřady)
- 16. 4. **Bílá sobota** – 19:00 (Velikonoční vigilie)
- 17. 4. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – 10:30** (mše sv.)
- 18. 4. **Pondělí velikonoční – 9:00** (mše sv.)
- 19. 4. úterý mše sv. **nebude**

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

V zimním období jsou mše sv. v úterý, ve středu a ve čtvrtek ve **farní kapli**.

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Modlitební skupina
pátek v 15:30, kostel sv. Václava, Lovosice

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 16 (2022)
13. 3. 2022

2. neděle postní

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

3/ Jak poznat Boží znamení

Některé „souhry okolností“ vytřou zrak i náhodě. Zatímco skeptici v nich vidí jen náhodný souběh událostí, věřící člověk je interpretuje jako skutky Boží Prozřetelnosti, takzvané Boží stopy. Co když je „náhoda“ jen prostředek, který Bůh používá, aby mohl jednat v utajení?

Nemůžeme vidět za vším Boží znamení, ale mám pocit, že čím víc na něj spoléháme, tím víc mu umožňujeme jednat. Krásně to vyjadřuje apoštol Jakub: „Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ (Jak 4,7)

Několikrát v životě jsem nabyl přesvědčení, že v určitém okamžiku Bůh jednal. Týkalo se to především podivuhodných znamení, která jsem dostal před setkáním se svým otcem, tím pro mě neznámým otcem, kterého jsem spatřil poprvé v životě, až když mi bylo devatenáct let.

Ve své první knize jsem vyprávěl, jak jsem celé ty roky žil v přesvědčení, že mám stejného otce jako mé mladší sestry, který nás opustil. Teprve ve třinácti jsem se dozvěděl pravdu.

Můj otec je Němec. Zamkladla se přidal k Cizinecké legii, a když z ní odešel, rád se pravidelně vracel do kasáren v Marseille, aby navštívil staré kamarády z pluku.

Při jednom ze svých výletů do jižní Francie se zastavil u mé matky na statku v Camargue. Právě se rozváděla a žila sama s mými dvěma staršími bratry. Bylo jí dvaadvacet, Günterovi dvaatřicet. Byl vysoké postavy, opálený blondák, nedalo mu moc práce něco si s ní začít. Uplynuly tři měsíce a rozhodli se spolu přestěhovat do Německa, matka si přála udělat za vším tlustou čáru a začít nový život s tímto dobrodruhem. Jenže když se ocitl doma, Günter opět propadl své dávné závislosti na alkoholu. Situace se stala záhy neúnosnou, došli tedy k rozhodnutí, že se rozejdou. Několik týdnů po návratu do Francie moje matka zjišťuje, že je těhotná. Informuje o tom Güntera, který ale nic zvláštního nepodnikne, není schopen převzít otcovskou odpovědnost.

Můj původ mi matka prozradila, když mi bylo třináct. Pouhý rok poté prožiji setkání s Kristem, které změni můj život. V květnu 1980 jsem se vydal do Lurd na svou první pouť. Jednou večer u jeskyně pokleknu před pyramidou hořících svíček a odevzdávám svůj

život Ježíši. V duchu mu podávám bílý list papíru, který jsem dole podepsal, a říkám mu:

„Ježíši, tady máš můj život, naplň ho, jak ty chceš.“ V tom okamžiku jsem ještě nemyslel na kněžskou službu, povolání přišlo až později. Ale bylo pro mě velmi důležité dát Ježíši volnou ruku, říct mu něco takového:

„Ježíši, tys mi dal úplně všechno, takže já ti teď taky všechno dávám. Tady jsem, tady je můj život, dávám ti ho, důvěřuju ti!“

Roky letí, právě je 25. května 1985. Je mi devatenáct a navštěvuji maturitní ročník v Dinan, kousek od Saint-Malo v Bretani. Někdo mi telefonuje. Slyším neznámý hlas:

„Haló, chtěl bych mluvit s René-Lucem...“

„U telefonu.“

„Jsem tvůj otec, mohl bych s tebou mluvit?“

Nevěřím vlastním uším, ani se mi nechce tomu věřit. Ale opravdu je to on, Günter! Následujícího dne se poprvé v životě setkáme a on mi vypráví, jak mě vlastně našel.

Před pár lety, v roce 1980, se zamiloval do jedné ženy, jmenovala se Siegrid. Tehdy žil v Berlíně. Ta žena mu pomohla dostat se z pití. Znovu našel svou důstojnost a rozhodl se rovněž převzít odpovědnost za své otcovství a vyhledat mě. Nejprve přijel autem až na statek v Camargue. Matka už tam ale dávno nežila a ani tam nezanechala svou novou adresu. Nevěděl, co si počít, aby mě našel, potřeboval k tomu opravdový zázrak. Tehdy si vzpomněl, že v legiích mu Francouzi často vyprávěli o Lurdech. Rozhodl se, že tam pojedě zapálit svíčku a bude prosit o milost, aby znovu našel svého syna. Potom se vrátil do Berlína.

O několik let později, v roce 1985, podniknul další pokus. Zamířil na statek, znovu žádné novinky. Zamířil tedy do Nimes, protože věděl, že tam jsem se narodil. Nohy ho zanesou k jednomu otevřenému kostelu. Vstoupí dovnitř a znovu se snažně modlí:

„Ježíši, pomoz mi najít mého syna!“

Tou dobou už žiji v Bretani, více než 800 kilometrů od Nimes! Po chvíli vychází Günter z kostela a bloudí ulicemi. Z ničeho nic se zastaví před jedněmi dveřmi: Poznává je, býval to dům mého pradědečka. Tehdy před dvaceti lety, když žil tři měsíce s mou matkou, ho byli dvakrát nebo třikrát navštívit. Zkouší zazvonit. Nový majitel mu předá telefonní číslo na

mého strýce, a tak se Günter konečně dostává až ke mně.

Když mi to všechno vypráví, nervózně ho přeruším: „Když jste mě poprvé hledal a pak jel do Lurd, kdy to bylo?“ - „To bylo v červnu 1980.“

„To není možný!“ - „Ale proč?“

„Protože právě v červnu 1980 jsem byl taky poprvé v Lurdech!“

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)

Youcat (10. část)

„**Věřit znamená svěřit se Bohu**“ řekl krásně papež Benedikt.

Proč se zprávám o Ježíšovi říká „**evangelium**“ **neboli „radostná zvěst“**?

S v. Vincenc Pallotti říká: “Kdyby se svatí mohli ještě jednou vrátit z nebe na zemi, rozncení láskou by se neúnavně snažili šířit víru po celém světě s úmyslem dát celému světu poznat nekonečnou Boží lásku k člověku. Svatí v nebi vědí totiž mnohem lépe než pozemšťané, jak velice si Otec, Syn a Duch Svatý zaslouží být poznáváni. Svatí v nebi jsou totiž zcela uchváćeni pohledem na to, jak nesmírnou nebeskou slávou je odměňován každý, i ten nejnepatrnější skutek učiněný pro šíření víry.”

K čemu je Bible?

Jedná se o skrytý poklad, protože Bible obsahuje víc podstatného, než je popsáno ve všech ostatních knihách na světě.

Ve středověku bylo Písmo svaté v církvi prostým věřícím vesměs nepřístupné. Není to šílené? „Neznat Písmo znamená neznat Krista,“ prohlásil přece už církevní otec Jeroným. Jak vůbec mohlo dojít k něčemu takovému? Prostý křesťan si v Bibli číst nemohl, naslouchal jejím slovům výlučně při bohoslužbě, a to s patřičným církevním komentářem.

Jaký význam má Starý zákon pro křesťany?

Jaký význam má Nový zákon pro křesťany? ...

(z knihy Youcat: Kurz víry)